

souvislost dána není. Je pak příznačno, že zmateční stížnost ve svých vývodech, jimiž provádí námitku důvodu zmatečnosti hmotněprávní, napadá rozsudek výhradně jen potud, pokud spatřuje trestné zavinění obžalovaného v nepřípustné rychlosti jízdy, kdežto rozsudkový závěr, podle něhož zavinil obžalovaný smrt hochovu také tím, že nedával výstražného znamení, zůstává v ní nepovšimnutým, ačkoli rozsudkem bylo zejména toto jeho opomenutí podřaděno skutkové podstatě přečinu podle Šu 335 tr. zák. vším právem. Ani okolnost, zmateční stížností posléze zdůrazňovaná, že totiž obžalovaný neprojížděl autem souvislou obcí, nýbrž jen kolem samoty, kde nebyly umístěny tabule, nařizující pomalou jízdu, nemá významu; stačí rozsudkové zjištění, jež zmateční stížnost ani nenapadá, že šlo o takové místo silnice, kde tato nemohla pro silný záhyb a pro vbíhající do ní část kaple býti přehlédnuta, kde tedy jednak podle druhého odstavce Šu 46 minist. nař. bylo zmírniti rychlost na pouhých 6 km, jednak podle Šu 48 bylo třeba dáti včas výstražné znamení. Předpisy tyto, zejména i předpis prve uvedený vztahují se, jak patrně, z jeho doslovu (zejména ze slova »nikdy«) a z jeho srovnání s prvním odstavcem Šu 46 zcela nepochybně i na jízdu mimo uzavřené osady.

Čís. 2755.

»Zvláště nebezpečné okolnosti« ve smyslu § 337 tr. zák. mohou spočívat v povaze předmětu, mohou býti také přivoděny zjevy mimo povahu předmětu samotného, nebo mohou vzejíti souvislostí obou; jízda automobilem děje se zpravidla za okolností zvláště nebezpečných.

Předpis jezdit ve vzdálenosti 80 cm od kraje silnice nelze zachovávat, mělo-li by jeho dodržení za následek ohrožení bezpečnosti těla lidského (autobus by zachytil o větve stromů).

(Rozh. ze dne 25. dubna 1927, Zm II 460/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 14. září 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle Šu 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Právně bezpodstatna je námitka, kterou napadá zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a), správně čís. 10 Šu 281 tr. ř. rozsudek, pokud jím bylo jednání obžalovaného kvalifikováno jako přečin podle Šu 337 tr. zák., namítajíc, že autobus, jímž obžalovaný jel, nejede větší rychlostí než 25 km za hodinu, nepatří tudíž mezi vozidla, jichž provoz děje se za okolností zvláště nebezpečných. Nehledíc k tomu, že oním svým tvrzením, podle něhož autobus, o který jde v souzeném případě, nejedí větší rychlostí než 25 km za hodinu, dovolává se zmateční stížnost skutečnosti rozsudkem nezjištěné (§ 288 čís. 3 tr. ř.), a že obžalovaný sám se při hlavním přelíčení zodpovídal důsledně v ten

rozum, že z V. do Š. má předepsanou rychlost 20 minut, t. j. asi 30 km za hodinu a že dne 9. srpna 1925 jel tímtež autobusem rychlostí 30—35 km, nelze důvodně říci, že soud jednání obžalovaného podřadil následkem mylného výkladu zákona trestnímu předpisu, na ně se nevztahujícímu. Čin neb opomenutí, jež se jinak přičítati má za provinění podle Šu 335 tr. zák., stává se trestným podle Šu 337 tr. zák., dopustí-li se ho kdo buď vzhledem k věcem, jmenovaným v §§ 85c), 87 a 89 tr. zák. nebo vůbec (arg. § 85 c) tr. zák.) za dotčených tam okolností zvlášť nebezpečných. Tyto zvlášť nebezpečné okolnosti mohou také, pokud nejde o věci, uvedené v §§ 85 c), 87 a 89 tr. zák., spočívatí již v povaze předmětu, ohledně něhož proviněno se bylo způsobem, naznačeným v Šu 335 tr. zák., mohou však v konkrétním případě přivoděny býti také zjevy, mimo povahu předmětu samotného, nebo mohou, jak tomu bylo podle názoru, došedšího výrazu v rozsudku, i v souzeném případě, vzéjti souvislostí obou. Spatřujeť rozsudek ony zvlášť nebezpečné okolnosti souzeného případu již v tom, že autobus, v němž bylo 18—20 cestujících, z nichž část musila státi, byl přeplněn, jeho střecha byla přetížena mimo to i zavazadly, tedy v okolnostech, které podle vlastního údaje obžalovaného působily nepříznivě na stabilitu autobusu. Silnice, po které jel osudného dne autobus, 210 cm široký a 290 cm vysoký, je podle rozsudkového zjištění po levé straně ve směru jízdy autobusu osázena stromořadím, hromádky štěrku po pravé straně zabíraly pak 1 m tak, že celková šířka silnice 5 m zúžuje se tam na pouhé 4 m volné jízdní dráhy. Nejen s hlediska povšechného, v podstatě správného názoru, vysloveného v rozsudkových důvodech, podle něhož jízda automobilem děje se ne-li vždy, tedy zpravidla za okolností zvláště nebezpečných, nýbrž zejména i vzhledem ke shora naznačeným okolnostem souzeného případu, zejména v úvaze, že v případě nehody byla ohrožena tělesná neporušenost většího počtu osob, nepochybil soud po stránce právní, dospěv k závěru, že se obžalovaný dopustil trestného činu za okolností zvlášť nebezpečných a podřadiv jeho jednání skutkové podstatě nikoli pouhého přestupku podle Šu 335 tr. zák., nýbrž přečinu ve smyslu Šu 337 tr. zák.

Patrně s hlediska číselně uplatňovaného důvodu zmatečnosti rozsudku podle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. dotýká se stížnost vývody, jež jinak nejsou zákonu hovícím prováděním tohoto důvodu zmatečnosti, právního stanoviska, důsledkem kteréhož nalézací soud, zabývaje se obhajobou obžalovaného, že prý předpisy velí řidiči automobilu jízdu na vzdálenost 80 cm od okraje silnice, jednak usuzuje, že tyto předpisy určují směrnice pouze pro jízdu za pravidelných okolností, nikoliv však pro případy, v nichž by, jak tomu bylo i v souzeném případě, dodržení předpisů mělo nutně za následek nehodu, jednak z té okolnosti, že obžalovaný provoz onou cestou již po delší dobu obstarával a nikdy o větve nezachytil, dovozuje, že obžalovaný jezdíval dříve středem silnice, poněvadž prý by jinak byl musel, dodržuje onen předpis, zachytiti o větve hned při své první jízdě po oné silnici a proto ukládá obžalovanému, že měl stroj vypnouti a včas zastaviti. Zrušovací soud shledává toto stanovisko nalézacího soudu správným, neboť, předpokládajíc, že předpis, patrně vnitřně služební, jímž se obžalovaný háil, skutečně jest, že totiž řidiči automobilu je předepsána jízda ve vzdálenosti 80 cm od okraje sil-

nice, dlužno přece předpis ten vykládati tak, by se jeho dodržení nepřičilo Šu 335 tr. zák. Tomu však by tak bylo, kdyby se na základě něho řidiči automobilu ukládala povinnost zachovávatí jej i v případě, že právě oním přesným dodržením předpisu by se dopustil činu způsobílého ohroziti bezpečnost těla lidského. Dlužno proto přisvědčiti názoru nalézacího soudu, že dotčený předpis může platiti jen pro pravidelné poměry, že však připouští ba i velí odchylky a výjimky, vyžadují-li toho zvláštní poměry. Byla-li tu však pro obžalovaného taková nutnost, odchýliti se od onoho předpisu a bylo-li pak seznatelné, že následkem zúžení silničního prostoru volného pro vyhýbání povozu nemůže se již bez nebezpečí vyhnouti protijedoucímu povozu, bylo dalším nezbytným důsledkem, by obžalovaný ve smyslu předpisu Šu 45 nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. rychlost jízdy zmírnil a po případě auto zastavil. Právě-li dále zmateční stížnost, že na obžalovaného nesmějí býti kladeny požadavky převyšující požadavek normální opatrnosti, je to výtku neodůvodněná, neboť rozsudek jak ve výroku tak ve svém odůvodnění nepožaduje na obžalovaném více, než káže předpis zákona a zejména v jeho náležitě odůvodněných zjištěních o vině obžalovaného po stránce subjektivní neprojevuje se žádný právní omyl. Pokud stížnost s těmito předpoklady rozsudku polemizuje, neprovádí vytýkané hmotně-právní vady po zákonu (§ 288 čís. 3 tr. ř.), zvláště když tu vychází z nezjištěných skutkových okolností. Rozsudek není ani v tomto směru stížen zmatkem podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř. a bylo proto zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 2756.

Nebezpečná místa v lomech a jamách jest uzavřítí a na vhodných místech opatřítí výstražnými tabulkami (§ 19 min. nař. ze dne 29. května 1908, čís. 116 ř. zák.); takovým nebezpečným místem jest kolmá stěna v pískovišti.

Pro trestní zodpovědnost správce (prokuristy) podniku ve smyslu § 335 tr. zák. rozhoduje jeho skutečný vztah k podniku, nikoliv jeho právní postavení ve firmě.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1927, Zm II 358/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Viktora A-a a Hynka P-y do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 7. června 1926, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle Šu 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost obžalovaného A-a namítá s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. především, že jako prokuristovi firmy A. a Č. náleželo stěžovateli obstarávati pouze komerční stránku obchodů jak v cihelně tak zejména při prodeji písku a že nebylo prokázáno, že měl ze